

Od Redakcji

Drodzy Czytelnicy Kwartalnika „Psychoterapia”!

Przekazujemy w Państwa ręce kolejny numer naszego pisma. Numer ten otwiera tekst Anny Tanalskiej-Dulęby, który jest zapisem jej wystąpienia na tegorocznej konferencji Fundacji Rozwoju Terapii Rodzin „Na Szlaku”, poświęconej tematowi niewiedzenia. Przeczytaj w nim Państwo o tym, czym niewiedza różni się od mniemania i jakie są jej związki z zaufaniem i odpowiedzialnością, w czym może się postawa niewiedzenia przydawać terapeutom oraz co robić, gdy się naprawdę nie wie, co powiedzieć. W obrazowym eseju Autorka dzieli się swoimi osobistymi doświadczeniami i przykładami z praktyki.

Na tej samej konferencji gościł także autor kolejnego artykułu — Bartłomiej Taurogiński, który w świetnie przyjętym wystąpieniu, poruszająco, bo na przykładzie drogi własnego rozwoju zawodowego, przedstawił związki dialektyki heglowskiej z dialektyczną terapią behawioralną. Artykuł, który mogą Państwo tu przeczytać, dotyczy filozofii pracy w dialektycznej terapii behawioralnej jako jednym z nurtów terapii poznawczo-behawioralnych. Autor wskazuje podobieństwa i różnice pomiędzy klasycznym modelem konceptualizacji CBT (tzw. kajzerką) a modelami terapii DBT, czyli modelem emocji oraz łańcuchem behawioralnym.

Pozostając jeszcze przy tematach terapii rodzin: Anna Józefczyk i Waldemar Świętochowski opisują regulacyjną funkcję objawu w obrębie emocjonalnego systemu rodziny nuklearnej. Rozumienie morfostatycznej funkcji chorowania rozwinięte zostało przez Murraya Bowena, a Autorzy korzystają z niego, prezentując przypadki kliniczne w swym ciekawym i porządkującym artykule, w którym znajdą Państwo także praktyczne wskazówki dla terapeutów.

Czasem słowami nie da się wyrazić wszystkiego, choć psychoterapia to przede wszystkim „talking cure” — leczenie rozmową. W kolejnym artykule, Beata Mirucka postuluje zwiększenie uważności terapeuty na cielesność pacjenta i prezentuje autorską koncepcję podmiotu ucieleśnionego, obejmującą trzy podstawowe psychiczne reprezentacje doświadczenia ciała: obraz ciała, schemat ciała i poczucie ciała. Wydaje się to szczególnie przydatne w pracy z pacjentami po traumie. Autorka odsłania czytelnikom także swój warsztat pracy, analizując dialog terapeutyczny.

Na następnych stronach znajdą Państwo drugą część prezentacji zespołowego modelu pracy terapeutycznej na oddziale zamkniętym autorstwa praktyków ze Szpitala Klinicznego im. dr. J. Babińskiego w Krakowie. W tej części pracy opisywany jest m.in. kontakt z lekarzem, a także różnorodne formy pracy psychoterapeutycznej i interwencji psychospołecznych. Autorzy dzielą się dobrymi i skutecznymi praktykami oddziaływań psychoterapeutycznych wobec pacjentów leczonych na ogólnopsychiatrycznych oddziałach stacjonarnych, co jest tym bardziej cenne, że ten temat wciąż nieczęsto porusza się w piśmiennictwie.

Na koniec zaś przeczytaj Państwo analizę obecności psychoterapeutów w sieci, przeprowadzoną przez zespół Autorów ze Szpitala Uniwersyteckiego. Sprawdzali oni, jak wygląda autoprezentacja psychoterapeutów i czy na jej podstawie łatwiej pacjentom

w internecie znaleźć specjalistów. Po tej analizie widać wyraźnie, że choć w Krakowie (ta grupa terapeutów była analizowana) nie jest źle, potrzebujemy ustawy regulującej nasz zawód. Znikłyby wątpliwości co do tego, kto może się określać psychoterapeutą i jakie warunki musi spełniać, by móc posługiwać się tą nazwą. Wiemy, że prace zespołu parlamentarnego w tej sprawie trwają, zatem trzymamy kciuki...

Standardowo w pierwszym tegorocznym numerze znajdą Państwo również kodeks etyczny — znowelizowany! Zachęcamy do sprawdzenia, jakie zapisy uległy zmianie.

Odświeżyliśmy także regulamin zgłaszania tekstów do publikacji w kwartalniku — co dla mnie jako osoby, która z tym numerem (1/2023) dołączyła do kolegium redakcyjnego jest szczególnie ważne, gdyż liczę na napływ świeżych, inspirujących, angażujących intelektualnie i ciekawych artykułów.

A zatem witam się z Państwem i w imieniu Redakcji zapraszam do lektury!

Magdalena Zielińska